

Sygn. akt. IV Ka 113/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Regulska (spr.)

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki

SSR del do SO Marta Minkisiewicz-Kasprzak

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale I. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013r.

sprawy **M. A.**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków

z dnia 19 listopada 2012 r. sygn. akt II K 1001/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **przyjmuje, iż przypisanego mu czynu M. A. dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. akt V K 2061/07 z 30 października 2007r, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, na mocy którego orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4(czterech) lat;**

b) **za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności przyjmuje przepisy art. 69 § 1 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk;**

c) **za podstawę orzeczonego w pkt IV świadczenia pieniężnego przyjmuje art. 49 § 2 kk w zw z art. 39 pkt 7 kk;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza opłatę w kwocie 180 złotych za II instancję.

Sygn. akt IVKa 113/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa W. oskarżyła M. A. o to, że:

1. W dniu 10 września 2010 roku we W. przy ulicy (...) kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr. rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

2. W dniu 10 września 2010 r. we W. przy ulicy (...) kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr. rej. (...), nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. akt. VK 2061/07 z dnia 30.10.200r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

tj. o czyn z art. 244 kk

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2012 roku (sygnatura akt: IIK 1001/10) Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków, II Wydział Karny:

I. uznał oskarżonego M. A. za winnego tego, że w dniu 10 września 2010 roku we W. przy ulicy (...) we W. kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr. rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia sygn. akt VK 2061/07 z dnia 30 października 2007r za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na mocy którego orzeczono wobec M. A. m. in. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a §4 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. na podstawie art. 69§1 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby.

III. na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 (siedmiu) lat.

IV. na podstawie art. 49§2 k.k. w zw. z art. 39 pkt kk. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

V. na podstawie art. 63§1k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniach od 10.09.2010 roku do dnia 11.09.2010 roku

VI. na podstawie art. 73§1k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył mu opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżyciel publiczny oraz oskarżony za pośrednictwem swojego obrońcy.

W piśmie sporządzonym przez obrońcę oskarżonego zarzucono Sądowi I instancji:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 5§1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzuconych czynów,

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, polegającą na nieuwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony kierował samochodem osobowym będąc w stanie nietrzeźwości, w sytuacji

kiedy została zatrzymany w pojeździe jedynie siedząc w nim, kiedy silnik nie był uruchomiony, nawet kluczyki nie znajdowały się w stacyjce,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione w toku postępowania przygotowawczego i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodnione popełnienia zarzucanego czynu,

Z ostrożności procesowej zarzucono ponadto rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat, w sytuacji, kiedy oskarżony wykonywał zawód listonosza i orzeczony zakaz uniemożliwił mu pracę zarobkową przez wiele lat.

Wskazując powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżyciel publiczny w treści apelacji zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

I. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w stosunku do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, przez co orzeczona kara nie może spełnić celów zapobiegawczych i wychowawczych względem oskarżonego, jak również wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i zwiększenie poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w błędnym przyjęciu, że M. A. jest winny tego, że w dniu 10 września 2010r. we W. przy ul. (...) kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia o sygn. akt VK 2061/07 z dnia 30 października 2007r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na mocy którego orzeczono wobec M. A. m.in. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 5, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że powyższym wyrokiem zakaz prowadzenia pojazdów został orzeczony na 4 lata.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uznanie M. A. winnym tego, że w dniu 10 września 2010r. we W. przy ul. (...) kierował samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości tj. mając 0,82 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia o sygn. akt VK 2061/07 z dnia 30 października 2007r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na mocy którego orzeczono wobec M. A. m.in. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 4, tj. czynu z art. 178a§1 i 4 kk,

- orzeczenie wobec oskarżonego za czyn opisany w części wstępnej wyroku kary w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 7 lat, środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zasądzenie kosztów i opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, zaś zarzuty wskazane przez oskarżyciela publicznego były zasadne jedynie w zakresie dotyczącym błędnego wskazania treści uprzedniego skazania M. A. (wymiaru środka karnego), stanowiącego element opisu czynu, co skutkowało dokonaniem zmiany w treści zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy wskazać, iż analiza akt przedmiotowej sprawy pozwoliła na stwierdzenie, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy, zgodny z obowiązującymi przepisami i rzetelny przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. Zebrany w toku postępowania przygotowawczego i sądowego materiał dowodowy został przez Sąd Rejonowy oceniony

prawidłowo i wszechstronnie, a jego całokształt dawał wystarczające podstawy, by uznać oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a§1i 4 kk.

Podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest całkowicie bezpodstawny. Zarzut taki bowiem tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, a stawiając ten zarzut należy wykazać jakich mianowicie konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą Sądu I instancji. Swobodna ocena dowodów ograniczona jest jedynie powinnością przedstawienia rozumowania, które doprowadziło ten Sąd do dokonanego wyboru. Jest to niezbędne dla ustrzeżenia się od dowolności, usuwającej ów wybór spod kontroli stron i nadzoru instancyjnego.

Według twierdzeń apelującego dokonanie błędnych ustaleń było skutkiem naruszenia przez Sąd przepisu art. 410 kpk wskazującego, że podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie. Zarzut powyższy jest jednak całkowicie chybiony. Fakt dokonania przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych w oparciu o dowody w postaci zeznań świadków i wyjaśnień samego M. A. złożonych w toku postępowania przygotowawczego przy jednoczesnej odmowie przyznania wiarygodności relacjom tych osób złożonych w toku rozprawy głównej nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 kpk, a tym bardziej art. 5§2 kpk. Jak wynika z treści uzasadnienia orzeczenia Sąd I instancji poddał analizie wszystkie dowody zgromadzone w sprawie, wskazując następnie którym z nich, w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, uznając je przydatnymi dla dokonania pewnych ustaleń faktycznych.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Odwoławczy w zupełności podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny odnośnie prowadzenia samochodu przez oskarżonego jak również wcześniejszego spożywania przez niego alkoholu oparł się w głównej mierze na zeznaniach świadków S. J., R. M., J. N., R. W. złożonych na etapie dochodzenia, a także zbieżnych z nimi wyjaśnieniach samego M. A., słusznie podnosząc, że są one spójne, potwierdzają się wzajemnie odnośnie kwestii istotnych z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania, a w powiązaniu z dowodami z dokumentów pozwalają na wykazanie oskarżonemu sprawstwa czynu z art.178a§1i 4 kk.

Należy wskazać również, że relacje w/w osób jako najbliższe zdarzeniu były w oczywisty sposób najmniej narażone na zniekształcenia wynikające zarówno z przyczyn obiektywnych (ułomności ludzkiej pamięci) jak też ewentualnych wpływów innych osób na ich treść bądź ze świadomych przekłamań. Przesłuchiwany w dzień po zdarzeniu R. M. nie miał wątpliwości odnośnie tego, że w dniu 10 września 2010r. wraz z oskarżonym jechał samochodem marki H. (o którym myślał że należy do W. J.), do sklepu po alkohol i po drodze spotkali jeszcze trzy osoby: kolegów oskarżonego i koleżankę. Z treści jego zeznań wynikało zarówno to, że oskarżony kierował samochodem jak również, że wcześniej wraz z innymi znajomymi również oskarżony spożywał alkohol (najpierw na ławce, później w mieszkaniu). Okoliczność kierowania przez M. A. pojazdem w trakcie przejażdżki z R. M. uprawdopodobnia S. J. (jedna z trzech osób wówczas spotkanych). Wskazał on, że gdy dostrzegł stojącą czerwoną H. (...), na miejscu kierowcy siedział w niej M. A., pasażerem był (...) (R. M.), a po tym, gdy wraz z koleżanką J. N. wsiedli do pojazdu wszyscy wspólnie pili piwo. Jakkolwiek S. J. zeznał, że zasnął w aucie i nie pamiętał, czy i gdzie jeździli, to problemów z pamięcią nie zgłaszała J. N. zeznając, iż pojechali wówczas jeszcze do S., by wykąpać się w kamieniołomach. Podobnie zeznał R. W., nie mając przy tym wątpliwości, że kierujący samochodem spożywał alkohol.

Analizując treść zeznań świadków składanych w toku rozprawy Sąd Odwoławczy podobnie jak uprzednio Sąd Rejonowy, stwierdził, iż są one chaotyczne i zawierają stwierdzenia, które każą oceniać ich treść jako wielce wątpliwą. Świadek R. M. zeznając po upływie dwóch lat od zdarzenia utrzymywał, że ma pewność odnośnie tego, że oskarżony nie pił alkoholu w mieszkaniu u W. W., wskazując jednocześnie, że zeznając w toku dochodzenia był w ciągu alkoholowym i mógł pewne fakty przeoczyć. R. W. zaznaczając na wstępie, że niewiele pamięta, bo był pod wpływem alkoholu,

usiłował jednak utrzymywać, że na pewno oskarżony nie spożywał przy nim alkoholu, po czym przyznał, że „nie chce kłamać, czy coś pamięta”.

Ma niewątpliwie rację Sąd I instancji uznając, iż wersja przedstawiona przez oskarżonego w toku postępowania jurysdykcyjnego, w której zaprzeczył jakoby kierował samochodem, stanowi przyjętą przez niego linię obrony nastawioną na uniknięcie odpowiedzialności karnej (wymierzenia innej kary niż proponowana w dniu 28 lipca 2011r. we wniosku o dobrowolne poddanie się karze). Trzeba przede wszystkim zauważyć, że wskazane przez niego powody uprzedniego przyznania się (przystawianie pistoletu przez policjantów, wspaniałomyślność wobec kolegów, którym chciał oszczędzić problemów) brzmią nieprawdopodobnie. Po pierwsze, wyjaśnienia oskarżonego, zawierają szereg szczegółów pozostających zbieżnymi z treścią zeznań przesłuchiwanego świadków. Po wtóre, brak jest racjonalnych argumentów przekonujących o tym, że funkcjonariuszom Policji mogłoby szczególnie zależeć, aby to właśnie M. A. przedstawić zarzuty i uciekli się w tym celu do przemocy wobec niego. Po trzecie, nie można zapominać, że oskarżony nie jest osobą, która weszła w kolizję z prawem po raz pierwszy. Mając na uwadze wielość jego uprzednich skazań (uwidocznionych w karcie karnej) łatwo wnioskować, że wielokrotnie miał on do czynienia z organami postępowania przygotowawczego. Niniejsze postępowanie było już dla niego kolejnym, a co za tym idzie nie tylko nie znalazł się w całkowicie nowej dla siebie sytuacji, ale miał pełną świadomość ważności procesowej przyznania się. W powyższej sytuacji nie sposób uwierzyć, że mógł łatwo ulec presji ze strony przesłuchujących. Zmieniona treść wyjaśnień w postępowaniu sądowym, przy braku logicznych powodów uzasadniających uprzednie przyznanie się do zarzutów, nie przekonała również Sądu Okręgowego.

Reasumując, ustalony prawidłowo przez Sąd I instancji stan faktyczny, pozwalał na uznanie winy i sprawstwa przestępstwa o znamionach określonych w przepisach art. 178a§1 i 4 kk. Sąd Rejonowy, ustalając uprzednią karalność oskarżonego warunkującą przypisanie mu sprawstwa czynu z art. 178a§4 kk, posłużył się informacją z Krajowego Rejestru Karnego. Z jej treści, jak również odpisu wyroku znajdującego się na k:64 akt sprawy, wynika (i tak prawidłowo wskazał to Sąd w treści ustaleń faktycznych), że M. A. został uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30.10.2007r. (VK 2061/07) za czyn z art. 178a§1 kk. Wówczas to orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Jak słusznie zauważył apelujący oskarżyciel publiczny w opisie czynu przypisanego oskarżonemu wskazano błędnie, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wobec niego wyrokiem w/w wynosił lat pięć. Mając jednak na uwadze treść ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu orzeczenia Sąd Odwoławczy stwierdził, iż błędny zapis w treści wyroku w tym zakresie jest wynikiem przeoczenia polegającego na przepisaniu zarzutu aktu oskarżenia (obciążonego również powyższym błędem). Wobec powyższego dokonał zmiany treści zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie, przyjmując, iż przypisanego mu czynu M. A. dopuścił się będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 30.10.2007r., sygn. akt VK 2061/07, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, na mocy którego orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

Sąd Odwoławczy akceptując ustalenia Sądu Rejonowego w odniesieniu do winy i sprawstwa oskarżonego, uznał również za słuszną wymierzoną przez ten Sąd oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Z pewnością kara ta nie może być uznana za rażąco łagodną i właściwie uwzględnia okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, a jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k. uznana musi być za karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Sąd zauważa przy tym, że Prokurator zarzucając rażąco łagodność domagał się kary niższej, bo w wymiarze ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy akceptuje również orzeczenie Sądu I instancji w zakresie warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, choć powołana przez ów Sąd podstawa prawna nie może być uznana za prawidłową i pełną. Jakkolwiek M. A. jest osobą uprzednio karaną sędownie, to przekonanie Sądu Rejonowego o celowości orzeczenia wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem jest nadal uzasadnione, w szczególności przy określeniu maksymalnie długiego okresu próby w połączeniu z orzeczonym dozorem kuratora, który to winien sprawować bieżącą kontrolę nad funkcjonowaniem oskarżonego i przestrzeganiem przez niego norm społecznych i prawnych. Wobec powyższego, orzeczenie w tym zakresie uznając za słuszne, Sąd Odwoławczy uzupełnił jego podstawę prawną o § 4 art. 69§1 kk umożliwiającą w wyjątkowych wypadkach orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy,

który prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania uprzednio orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów (jak miało to miejsce w niniejszej sprawie).

Sąd Odwoławczy nie podzielił zarzutu obrońcy oskarżonego wskazującego na rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na siedmioletni okres.

Pamiętać bowiem trzeba, że celem orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest nie tylko wyeliminowanie sprawcy z uczestnictwa w ruchu, ale również pozytywne oddziaływanie na sprawcę mające razem z karą wpłynąć na zmianę jego postawy i stosunku do przestrzegania prawa. W ocenie Sądu Okręgowego z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że oskarżony jako kierowca wykazał się krytycznego dnia całkowitą nieodpowiedzialnością. Wytworzył konkretny stan zagrożenia na drodze, którego stopień należy ocenić jako wysoki, mając na uwadze stopień upojenia alkoholowego oskarżonego. Niewątpliwie należy stwierdzić, że w takim stanie oskarżony nie był zdolny panować nad kierowanym pojazdem, a jego obecność na drodze zagrażała bezpośrednio życiu i zdrowiu innych uczestników ruchu drogowego (w tym osób znajdujących się w kierowanym przezeń pojeździe). Oskarżony (nie po raz pierwszy) zlekceważył zupełnie obowiązujące przepisy prawa i orzeczone uprzednio przez Sąd zakaz prowadzenia pojazdów, pokazując w ten sposób, że jest osobą lekkomyślną i nieodpowiedzialną, której udział w ruchu stanowi zagrożenie, a co za tym idzie orzeczenie wobec niego środka karnego w górnej granicy ustawowego zagrożenia, znalazło pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Odnosząc się do twierdzeń apelującego obrońcy oskarżonego należy wskazać, iż oczywistą konsekwencją zakazu prowadzenia pojazdów jest spowodowanie znacznych ograniczeń, także w odniesieniu do możliwości zarobkowania przez sprawcę, rozciągających się nawet, jak w przypadku M. A., na odległą przyszłość. Oskarżony decydując się jednak na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości, tym bardziej będąc uprzednio skazanym za taki sam czyn i mając orzeczone zakaz prowadzenia pojazdów, musiał mieć pełną świadomość konsekwencji prawnych swojego postępowania, a tym samym skutków jakie mogą przez to nastąpić w jego sferze zawodowej.

Nie kwestionując również pozostałych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym orzeczeniu Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymał w mocy, dokonując jedynie uzupełnienia postawy prawnej art. 39 kk orzeczonego od oskarżonego świadczenia pieniężnego o pkt 7, który Sąd I instancji pominął w wyroku.

Na podstawie art. 627 §1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierzył mu opłatę za w kwocie 180 złotych za II instancję.